

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Mgr. M. V.**, zastoupeného Mgr. Zdeňkem Bajarem, advokátem se sídlem Praha 1, Tržiště 366/13, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Praha 1, Národní 118/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2022, č. j. 3 Ad 3/2021-63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze shora označeným usnesením postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) odmítl žalobu, kterou se žalobce postupem podle § 65 a násl. s. ř. s. domáhal zrušení dopisu žalované ze dne 28. 1. 2021, č. j. S-708/2020/007 (dále jen „Úkon“). Předseda kontrolní rady žalované tímto Úkonem sdělil žalobci, že stížnost, kterou na něj podala Mgr. L. S., prošetřilo kontrolní oddělení žalované a následně byla postoupena „*k posouzení a rozhodnutí*“ kontrolní radě, která věc projednala se závěrem, že žalobce neporušil povinnosti advokáta. Současně však kontrolní rada dospěla k závěru, že „*Vaše vyjádření*

advokáta uvedené v emailové zprávě ze dne 5. srpna 2020 adresované stěžovatelce považuje za neuctivé a nedůstojné advokáta, když projevy advokáta v souvislosti s výkonem advokacie mají být věcné, strážlivé a nikoliv vědomě nepravdivé (viz čl. odst. 3 Etického kodexu advokáta). Toto Vaše pochybení nedosahuje intenzity kárného provinění, neboť se nejedná o závažné nebo opětovné porušení povinností stanovených advokátovi při výkonu advokacie zákonem o advokacii nebo zvláštním zákonem nebo stanovským předpisem, které by bylo možné posoudit jako jednání naplňující zákonné znaky kárného provinění podle ustanovení § 32 odst. 2 zákona o advokacii.“ Žalovaná konečně uvedla, že „v případě opětovného zaviněného porušení povinností uložených advokátovi při výkonu advokacie může být Vaše jednání posouzeno jako naplňující skutkovou podstatu kárného provinění podle § 32 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „zákon o advokacii“).“

[2] Městský soud dospěl k závěru, že Úkon není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť postrádá jak formální, tak materiální znaky rozhodnutí. V Úkonu absentuje označení správního aktu ve formě „rozhodnutí“ či například „usnesení“, postrádá výrok i poučení o možnosti podat opravný prostředek. Úkon ani nezakládá, nemění, neruší nebo nedeklaruje práva či povinnosti žalobce. Dle městského soudu je nutné Úkon považovat za sdělení ve smyslu § 154 správního řádu. Jedna ze základních podmínek řízení podle § 65 s. ř. s. je existence správního rozhodnutí. Absence této podmínky řízení je neodstranitelnou překážkou řízení. Z tohoto důvodu je žaloba proti Úkonu dle § 68 písm. e) a § 70 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřijatelná a je ze soudního přezkumu vyloučena.

[3] Proti tomuto usnesení se žalobce (dále jen „stěžovatel“) bránil kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[4] Stěžovatel namítl, že byť Úkon formálně není označen jako „rozhodnutí“ nebo „usnesení“, byl vydán orgánem veřejné správy při výkonu veřejné moci jako výsledek formalizovaného řízení, v jehož průběhu kontrolní oddělení žalované stížnost prošetřilo a postoupilo kontrolní radě žalované, a kontrolní rada věc „podrobně projednala“ a „dospěla k závěru“. Úkon tedy nese některé znaky, které Nejvyšší správní soud považuje za formální znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., jak vyplývá z jeho rozsudku ze dne 16. 10. 2020, č. j. 3 Afs 402/2019 - 49. Ačkoli v Úkonu není výslovně označený výrok, lze za výroky považovat veškerá konstatování, která přímo zasahují do práv stěžovatele (že se dopustil porušení etického kodexu atd.). Skutečnost, že Úkon byl vydán v rámci formalizovaného postupu, potvrzují v něm uvedené formulace (kontrolní oddělení žalované stížnost „prošetřilo v souladu s ustálenou praxí“, „postoupilo jí k rozhodnutí“ kontrolní radě, která věc „podrobně projednala“ a ve věci rozhodla). O průběhu jednání kontrolní rady žalované sice dle jejích slov není vyhotoven protokol, ani ve spisu není dokumentace dokládající prošetření věci kontrolním oddělením a postoupení kontrolní radě, ale o výsledku rozhodovací činnosti bylo vyhotoveno rozhodnutí (myšlen Úkon, pozn. NSS), a dále dopis, jímž byl výsledek řízení o stížnosti oznámen Mgr. S. Z formálních znaků rozhodnutí tedy chybí jen formální členění na výrok, odůvodnění a poučení.

[5] Stěžovatel dále zdůraznil, že rozhodnutí je třeba posuzovat podle jeho obsahu. V posuzovaném případě je přitom obsahem Úkonu mj. konstatování, že stěžovatel porušil

pokračování

povinnost advokáta uloženou mu zákonem o advokacii a etickým kodexem, a upozornění, že opakované porušení může vést ke kárnému postihu. Závěr o porušení zákona je přitom nepochybnou deklarací práv a povinností týkajících se stěžovatele, kterou žalovaná bez zákonného zmocnění vstoupila difamačním způsobem do právní sféry stěžovatele. Městský soud se nadto vůbec nezabýval odkazem stěžovatele na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016 - 41, dle kterého je výtka podle § 30 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Namísto toho konstatoval, že Úkon je sdělením podle § 154 správního řádu, neboť neurčuje, nemění, neruší a nedeklaruje práva a povinnosti stěžovatele. Stěžovatel dále poznamenal, že z rozsudku městského soudu ze dne 18. 3. 2022, č. j. 3 Ad 4/2021 - 82, kterým byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu před nezákonným zásahem v téže věci, vyplývá, že dle městského soudu je žalovaná oprávněna stěžovatele upozornit na porušení etického kodexu advokáta, které není kárným proviněním. Toto oprávnění přitom městský soud dovozuje z povinnosti stěžovatele etický kodex dodržovat. Jde však o důkaz kruhem. Žalované totiž zákon nesvěřuje pravomoc rozhodovat o porušení právních a stavovských předpisů, která nejsou kárnými proviněními podle zákona o advokacii. Žalovaná má pouze právo věc posoudit a v případě, že kontrolní rada dospěje k závěru, že došlo ke kárnému provinění, podat kárnou žalobu. Žalovaná si tedy bez zákonného zmocnění přisvojila pravomoc rozhodovat o tom, zda stěžovatel porušil zákon, a toto své rozhodnutí oznamovat třetím osobám. Soud následně mylně uzavřel, že rozhodnutí žalované o porušení zákona se právní sféry stěžovatele nijak netýká, a že žalovaná je oprávněna o porušení zákona rozhodnout a upozornit ho na možné následky.

[6] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu 19. 2. 2020, č. j. 9 As 284/2018 - 89, z něhož vyplývá, že sdělení žalované o tom, jak její kontrolní rada vyřídila stížnost na jednání advokáta, nenaplní materiální znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Zatímco výtka podle § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství, a § 88a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, je konkrétním disciplinárním postihem, Úkon je pouze neformálním sdělením, jímž žalovaná upozornila stěžovatele na problematičnost jeho postupu a informovala jej o tom, že opakované obdobné jednání by již mohlo být vnímáno jako kárné provinění. Kárnou žalobu by žalovaná mohla podat i bez předchozího upozornění advokáta. Žalovaná v Úkonu neuvedla, že by stěžovatel porušil zákon; pouze sdělila, že nelze dovodit, že by se stěžovatel svým vytýkaným jednáním dopustil porušení povinností stanovených pro výkon advokacie zákonem. Žalovaná konečně poznamenala, že Úkon nevybočil z přípustných mezí v rámci stavovské samosprávy, neboť jím pouze neformálně sdělila advokátovi, že konkrétním jednáním porušil povinnosti advokáta a na toto pochybení jej upozornila, aby je v budoucnu v zájmu svém i v zájmu důstojnosti advokátního stavu neopakoval.

[7] Stěžovatel v replice ze dne 18. 9. 2022 uvedl, že z vyjádření žalované vyplývá, že o právech a povinnostech stěžovatele nerozhodla, pouze mu neformálně sdělila, že konkrétním jednáním porušil povinnosti advokáta. Stěžovatel však povinnosti advokáta neporušil a tvrzení žalované považuje za nepravdivé a urážlivé. Postup žalované je nezákonný a nelegitimní. Pokud jde o meritum kasační stížnosti, žalovaná v Úkonu výslovně uvádí, že stížnost byla postoupena kontrolní radě „*k posouzení a rozhodnutí*“.

V dalším textu Úkonu žalovaná potvrzuje, že v dané věci rozhodovala jako orgán veřejné moci, a při výkonu své pravomoci dospěla k závěru, že stěžovatel porušil zákon. To vše, aniž by se stěžovatel mohl proti takovému obvinění adekvátně bránit. Takové rozhodnutí nepochybně zasahuje do práv stěžovatele. Městský soud Úkon označil za sdělení podle § 154 správního řádu, ale již neuvedl, na základě jakého ustanovení žalovaná takové sdělení vydává. Městský soud zcela ignoroval zásadu legality; žalovaná může veřejnou moc vykonávat pouze zákonem stanoveným způsobem. V Úkonu je výslovně uvedeno, že žalovaná *rozhodla*, což městský soud zcela ignoroval.

[8] V podání ze dne 20. 9. 2022 dále stěžovatel kasační soud požádal o odpověď na následující otázky: 1) kdo, jak a na základě čeho dospěl k závěru, že se stěžovatel choval nevhodně a tím způsobem porušil zákon o advokacii (k této otázce stěžovatel rozsáhle polemizoval se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2022, č. j. 9 As 50/2022 - 33, kterým byla zamítnuta jeho kasační stížnost proti rozsudku městského soudu č. j. 3 Ad 4/2021 - 82); 2) ze kterého ustanovení právního předpisu vyplývá pravomoc žalované upozorňovat své členy na nevhodnost jejich chování a proč stěžovatel v případě existence takové pravomoci nemá právo na soudní či jiný přezkum závěru přijatého žalovanou (stěžovatel opět zdůraznil existenci zásady legality); 3) z jakého důvodu má kasační soud za to, že tvrzení o údajném protiprávním jednání stěžovatele nezasahuje do jeho práv a do jeho dobré pověsti; zde opět rozsáhle polemizoval se závěry soudů učiněnými v řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu, a vysvětloval, z jakých důvodů bylo Úkonem zasaženo do jeho právní sféry.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud předesílá, že v posuzovaném případě stěžovatel kasační stížností napadl usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby. Takovou kasační stížnost lze opřít pouze o důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004-98; judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Předmětem posouzení kasačního soudu je tak výlučně otázka, zda městský soud postupoval správně, pokud žalobu stěžovatele bez jejího věcného projednání odmítl; případné námitky týkající se věci samé jsou proto irelevantní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2009, č. j. 4 Ads 155/2008 - 88).

[12] V projednávané věci podal stěžovatel žalobu, kterou se domáhal zrušení Úkonu, který označil za *rozhodnutí* žalované. Úkon dle stěžovatele představuje rozhodnutí jak z formálního, tak materiálního hlediska. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu nejprve upozorňuje, že stěžovatel se současně s nyní projednávanou žalobou, domáhal v řízení vedeném městským soudem pod sp. zn. 3 Ad 4/2021 - 82, postupem podle § 82 a násl. s. ř. s.

pokračování

určení, že žalovaná nezákonně zasáhla do jeho práv tím, že konstatovala a šířila závěr, že porušil zákon o advokacii; daný závěr měla šířit prostřednictvím Úkonu a dalších písemností. Městský soud tuto žalobu rozsudkem ze dne 18. 3. 2022, č. j. 3 Ad 4/2021-82, zamítl; mj. konstatoval, že Úkon žalované není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 9. 2022, č. j. 9 As 50/2022 - 33, kasační stížnost proti tomuto rozsudku rovněž zamítl, přičemž se s názorem městského soudu na povahu Úkonu zcela ztotožnil (viz odst. [19] tohoto rozsudku). Ústavní soud usnesením ze dne 13. 12. 2022, č. j. III. ÚS 3187/22, ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu odmítl, a rovněž výslovně konstatoval, že Úkon žalované není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. (viz odst. [10] tohoto usnesení). Kasační soud předesílá, že se ztotožňuje se závěry vyslovenými v těchto rozhodnutích, a v podrobnostech na ně proto odkazuje.

[13] Dle Nejvyššího správního soudu tedy městský soud v napadeném usnesení posoudil povahu posuzovaného Úkonu žalované správně. Na věc je možné aplikovat obecné závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 10. 7. 2018, č. j. 9 As 79/2016-41, týkající se posouzení povahy výtky podle § 30 odst. 3 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (dále jen „rozhodnutí ve věci výtky“); na toto usnesení ostatně poukazoval sám stěžovatel. Rozšířený senát konstatoval, že soudně přezkoumatelný individuální správní akt (tj. rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.) musí vykazovat současně určité formální i materiální znaky. V této souvislosti výslovně uvedl, že „[r]ozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. je do určité míry formalizovaný projev vůle správního (dohledového) orgánu, který obsahuje zákonem stanovené náležitosti. Formální znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. jako znaky vymezující nezbytné vlastnosti přezkoumávaného aktu [...] vyplývají z těch míst dílu prvního části druhé soudního řádu správního, která se týkají např. časových podmínek podání žaloby (oznámení rozhodnutí jako zásadně písemného aktu) či vlastností, které tento akt nutně musí mít, aby obstál v přezkumu (přezkoumatelnost; náležitosti, které vylučují, že by šlo o akt nicotný). Těmito formálními znaky (srov. zejména § 71, 72 a 76 s. ř. s.) tedy jsou: i) předepsaná formalizovaná podoba úkonu, který obvykle obsahuje výrok a odůvodnění; ii) skutečnost, že úkon je vydáván v rámci formalizovaného postupu, byť nemusí jít o řízení ve smyslu správního řádu či daňového řádu; iii) o průběhu a výsledku postupu je pořizována dokumentace, iv) výsledný úkon je oznamován účastníkům řízení“ (zvýraznění doplněno).

[14] V nyní posuzované věci lze považovat za splněné pouze znaky ad iii) a iv). O průběhu prověřování stížnosti a způsobu jejího vyřízení byla pořizována dokumentace, obsahující samotnou stížnost, komunikaci s podatelkou a se zástupcem stěžovatele, vytištěnou e-mailovou korespondenci stěžovatele i závěrečná vyrozumění o způsobu vyřízení stížnosti [znak ad iii)]. Ačkoli žalovaná nemá výslovně uloženou povinnost *oznámit* (§ 72 správního řádu) výsledek této předprocesní fáze advokátovi, jehož se stížnost týká (zákon o advokacii či jiné stavovské předpisy, ale ani správní řád žalované takovou povinnost explicitně neukládají), v posuzované věci žalovaná stěžovateli výsledek oznámila doručením Úkonu do datového schránky jeho zástupce; lze tedy konstatovat rovněž naplnění podmínky ad iv).

[15] První z uvedených podmínek (předepsaná formalizovaná podoba úkonu, který obvykle obsahuje výrok a odůvodnění) však podle názoru Nejvyššího správního soudu ve vztahu k Úkonu žalované naplněna není. Jestliže žalovaná oznámila stěžovateli výsledek prošetřování stížnosti, je na místě na takové sdělení nahlížet jako na sdělení dle části čtvrté správního řádu, na které nejsou ani správním řádem, ani zákonem o advokacii či stavovskými předpisy kladeny žádné požadavky týkající se jejich náležitostí. Toto sdělení tedy nemá žádnou předepsanou formalizovanou podobu, přičemž nyní posuzovaný Úkon neobsahoval ani výrok, ani odůvodnění. Ostatně k závěru, že úkon, kterým je osobě uplatňující stížnost proti advokátovi sdělován výsledek předprocesního řízení, není rozhodnutím podle § 65 s. ř. s., ale pouhým sdělením, dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne č. j. 9 As 284/2018 - 89 (srov. přiměřeně jeho odst. [20] až [24]). Splněna není konečně ani podmínka ad ii), neboť vyřízení stížnosti neprobíhá v rámci správního řízení (§ 9 správního řádu) a není pro něj předepsán ani jiný formalizovaný postup, který by se svou povahou správnímu řízení přibližoval.

[16] Již samotný fakt, že Úkon žalované nesplňuje všechny judikaturou dovozené obligatorní formální náležitosti rozhodnutí, by postačoval k přijetí závěru, že Úkon rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 správního řádu není; Nejvyšší správní soud nicméně považuje za vhodné, vyjádřit se i k otázce materiálních znaků Úkonu.

[17] Co se týče materiálních znaků Úkonu, rozhodnutí ve věci výtky stanoví, že „[z]ákladní normy zakládající pravomoc správních soudů k přezkoumání aktu orgánu veřejné moci podle § 2, § 4, § 65 s. ř. s. vyžadují naplnění čtyř podmínek: (i) správní úkon vydal orgán moci výkonné či jiný z orgánů popsanych v definici; (ii) orgán rozhodoval o právech a povinnostech fyzických a právnických osob; (iii) rozhodování se odehrávalo v oblasti veřejné správy; a (iv) činností správního orgánu musela být dotčena veřejná subjektivní práva fyzických nebo právnických osob. Žalobní legitimace je založena navíc nejen v případech, kdy je žalobce zkrácen na svých hmotných subjektivních právech, ale i ve všech případech, kdy je dotčena právní sféra žalobce.“

[18] Posuzovaný Úkon žalované vyjma první podmínky [Úkon byl vydán orgánem moci výkonné, neboť žalovaná je samosprávná profesní organizace vzniklá na základě zvláštního zákona, jedná se tedy o tzv. *jiný orgán, kterému bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy* ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s], ani tato kritéria nenaplnuje. Stěžovatel ostatně sám v kasační stížnosti namítal, že zákon žalované (respektive předsedovi kontrolní rady žalované) „*nesvěřuje pravomoc rozhodovat o porušení právních a stavovských předpisů, která nejsou kárnými proviněními podle zákona o advokacii.*“ S tímto tvrzením se kasační soud ztotožňuje, přičemž již jen z tohoto důvodu žalovaná nemohla Úkonem rozhodovat o právech a povinnostech stěžovatele; takové rozhodování by připadalo v úvahu až po případném podání kárné žaloby kárným žalobcem, čímž se teprve řízení přesouvá z neformální předprocesní prověřovací fáze do formální fáze procesní (podle § 33 odst. 1 zákona o advokacii je kárné řízení zahájeno až podáním kárné žaloby). Žalovaná posuzovaným Úkonem přitom zjevně ani neměla žádnou ambici zasáhnout do právního postavení stěžovatele; pouze jej informovala o výsledku své prověřovací činnosti ve fázi předcházející eventuálnímu podání kárné žaloby

pokračování

a neformálně jej upozornila na možné následky jeho chování, což se však v právní sféře stěžovatele žádným autoritativním či závazným způsobem neprojevalo. Je vhodné připomenout, že správním rozhodnutím se ukládají povinnosti, přiznávají, respektive odnímají práva či závazně deklarují práva a povinnosti jejich adresátů (§ 65 odst. 1 s. ř. s.); takovou povahu Úkon nepochybně nemá. Jak již ostatně uvedl Nejvyšší správní soud ve zmiňovaném rozsudku č. j. 9 As 50/2022 - 33, žalovaná může v rámci dohledu na dodržování zákona o advokacii a stavovských předpisů, vyplývajících z § 46 odst. 4 zákona o advokacii, „*neformálně upozornit advokáta na jeho jednání, které není v souladu s etickým kodexem, byť nedosahuje intenzity kárného provinění. Takové neformální upozornění adresované stěžovateli však samo o sobě nijak nezasáhlo do jeho práv a povinností, nestanovilo mu žádné povinnosti, neobsahovalo žádnou závaznou výzvu a nešlo o žádnou ze sankcí předpokládaných zákonem o advokacii. Nešlo ani o sankci v podobě 'upozornění' bez výslovného zákonného zmocnění, jak tvrdí stěžovatel, neboť kontrolní rada naplňovala jednu ze svých obecně vymezených kompetencí. Konečně, vzhledem k tomu, že jde o komunikaci pouze mezi dotčeným advokátem a kontrolní radou, která není bez dalšího zveřejněna, nelze v dopise adresovaném stěžovateli spatřovat ani zásah do advokátovy dobré pověsti.*“

[19] Lze tedy uzavřít, že Úkon žalované nenaplnuje všechny formální ani materiální znaky potřebné k tomu, aby jej bylo možné označit za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Městský soud tedy postupoval správně, pokud žalobu postupem podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., odmítl.

[20] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že se městský soud nevypořádal s žalobní námitkou, dle které Úkon žalované představuje obdobu výtky ve smyslu § 30 odst. 3 zákona o státním zastupitelství. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud nemá povinnost vypořádat se s každým dílčím žalobním argumentem, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz například nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). V posuzované věci městský soud proti žalobním námitkám právě takový názor postavil a s podstatou žalobní argumentace se vypořádal zcela dostatečně. Uvedenou námitkou se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval již v odst. [23] a [24] odůvodnění rozsudku č. j. 9 As 50/2022 - 33, kde dospěl k závěru, že Úkon žalované (respektive jeho část obsahující hodnocení projevu stěžovatele) představuje pouhé neformální kolegiální upozornění, a nikoli výtku nebo napomenutí. Kasační soud se s tímto závěrem ztotožňuje a pro stručnost na něj odkazuje.

[21] Konečně, požaduje-li stěžovatel, aby mu Nejvyšší správní soud zodpověděl jeho otázky (viz odst. [8] výše), zde je nutno stěžovatele upozornit, že úkolem kasačního soudu je vypořádat se se všemi (řádně uplatněnými) kasačními námitkami, což v nyní posuzované věci učinil. Tím je jeho role v řízení o kasační stížnosti v dané věci vyčerpána.

[22] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná sice měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. září 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu